

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Thyraei, E Societate Jesu Doctoris Theologi, Et In
Academia Herbipolensi Olim Professoris, Tractatvs De
Apparitionibvs Sacramentalibvs**

Thyraeus, Petrus

Dilingae, 1640

Capvt V. An cum, vel sine hominum peccato, aliquando acciderint hæ
peregrinæ, & inusitatæ in Sacramento Apparitiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64272](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64272)

8. Et hæc quæ diximus, Apparitionibus à nobis p. 1. c. 1. allatis occasionem dederunt; potuerunt & res plures dedisse; fortè etiam dederunt plures; sed hæc præcipua sunt. Aliquando etiam ex hominum parte nihil potuit, fuisse, & Deus suas habuisse causas, cur accidere easdem voluerit; quæ vt nobis sunt ignotæ, ita Deo notissimæ atque iustissimæ.

CAPUT V.

An cum, vel sine hominum peccato, aliquando acciderint hæc peregrinæ, & inusitatæ in Sacramento Apparitiones?

Quidam non peccarunt datâ ipsis occasione;

Fortè & bene fecerunt.

Quidam grauius peccarunt; vt qui dubitarunt de veritate Sacramenti;

Qui indignè ad Sacramentum accesserunt;

Qui idem in profanos vsus conuer-

terunt;

Qui sauiuerunt in Sacramentum;

Non videntur absq; omni peccato fuisse omnes, qui has Apparitiones optarunt;

Non videtur licitum easdem optare,

Id insinuant in similibus rebus,

B. Augustinus & Gerson, &c.

I. Vid iusti æquitatisque, in dictis iam Apparitionibus fuerit, & vtrum aliquod aliquando hominum, huc delictum interuenit, hoc capite est explicandum. In quibusdam facilis est responsio; in aliis difficilior. Nos tria re-
ctè, verèque dici existimamus, quæ breuiter adiungimus.

2. Pri-

2. Primum est, aliquando nihil peccatum esse ab hominibus, quando his Apparitionibus occasionem dederunt Quis peccati arguat Windekindum, quando ut Christianorum religionem exploraret, habitum mutauit: & dum in aliorum oberrat turbâ, Christum in specie infantuli obseruauit? Tantùm abest, ut homo infidelis peccârit, ut hæc sancta curiositas principium illi fuerit, ad fidem Christianam amplectendam, tenendam, profitendam, propagandam. Idem fortè quis non malè dixerit de Hebræo, cuius apud Amphilochem fit mentio.

3. Alterum est, aliquando magnum hinc peccatum commissum esse, & quidem à pluribus. Principio iis, qui de veritate corporis Christi, in Sacramento dubitarunt. Quomodo enim iuste, atque sine Dei offensâ, hinc Christianus homo potest dubitare: cui tot testimonia & argumenta suppetunt, pro veritate corporis Christi in Eucharistiæ Sacramento confitendâ? Hæc quia aliàs persecuti sumus, hinc repetenda non sunt.

4. Deinde ab illis, qui cum conscientia peccati mortalis, ad Corporis atque sanguinis Christi Sacramenta accesserunt; qui eò minus hunc accessum sibi patere arbitrari debuerunt, quod iam olim grauissimè punitos esse, ex B. Paulo potuerunt cognoscere eos, qui indignè Sacramenta percepissent. Idcirco inquit ille, 1. Cor. 11. (quia nimirum manducauerant. & biberant indignè) inter vos multi infirmi & imbecilles, & dormiunt multi. Qui enim inquit idem, manducat & bibit indignè, iudicium sibi manducat & bibit, non diiudicans corpus Domini.

5. Præterea ab iis peccatum est, qui Sacramenta in
pro-

profanos vsus voluerunt conuertere, & conuerterunt; sibi que suæque libidini fecerunt seruire. A quibus etiam grauius quàm à prioribus creditur delictum esse: quod & hic Sacramenta indignè accipiantur plerumque, & præterea indigniùs tractentur.

6. Denique grauius peccatum esse à Iudæis, qui in Sacramentum sunt debacchati, & in terris rursus quodammodo Christum crucifixerunt, dubium nullum esse potest. Quid enim horum, (si non omnium, certè aliquorum,) peccatum differt à peccato crucifigentium Christum? quid quod horum quorundam, illorum superare, potuerit: præsertim, si summæ voluntatis nequitia ratio habeatur? Vt ob id non immeritò in similes sacrilegos atque blasphemos, summis & exquisitis suppliciis, pro Christi iniuriâ vindicandâ, animaduernerit Christianus Magistratus.

7. Tertio dico, dubitari posse, an absq; omni omnino peccato fuerint omnes, qui has sibi Apparitiones fieri à Deo optârunt. Cur enim optârunt? An vt in fide de veritate corporis Christi in Eucharistiâ confirmarentur? at dubium, & vacillantem eorum animum in fide, hæc res arguit. An vt maiores haberent spirituales consolationes? at magnas satis sufficientesque pij animi habere possunt, quamuis etiam nullæ ipsis similes Apparitiones contingant. Sciunt, vel scire debent, non minus præsentem esse Christum, sub specie panis, quàm carnis, aut infantis, aut crucifixi.

8. Quod si quis Sanctos viros obiiciat, qui has vel alias sibi reuelationes & Apparitiones diuinitus fieri postulâ-

stulârunt; vt postulâsse leguntur Ephrem apud Amphilo-
chium, in vitâ Basilij, Maurus apud Surium, Tom. 1. in vi-
tâ eiusdem, & Hereberti apud eundem Surium, tom. 2.
Quemadmodum hos ego non auderem damnare, sic nec
vererer aliis suadere, ne sibi idem putarent imitandum.
Sunt multa in Sanctis admiranda, quæ non imitanda.

9. Probo doctrinam B. Aug. lib. 10. Confess. c. 42.
in simili propemodum argumento, cui cum persuadere
conatus fuisset dæmon, vt à Deo signum peteret, ille hoc
detrectauit. Ideo alibi (lib. de verâ religione,) monet,
his abstineamus, & quod intra nos est Dei regnum, in iis
quæ videntur, non quæramus.

10. Post B. Augustinum, monemur à Gersone, cuius
in similibus magna est autoritas, hisce verbis. Enarrantur,
inquit, exempla Sanctorum Patrum, qui curiositatem
huiusmodi visionum vel miraculorum, tanquam perni-
ciosissimam fallacissimamque refugerunt; à quâ se Augu-
stinus liberatum, in suis Confessionibus gloriatur in Do-
mino. Quam propterea D. Bonauentura abhorrendam,
nimis determinat, totoque conatu repellendam, nunc
increpationibus & orationibus, nunc flagellationibus
propriæ mentis, & corporis: exemplo illius, qui vt tentatio-
ne careret superbiæ, quæsiuit & obtinuit à Deo, vt per
tres menses dæmoniacâ vexatione torqueretur. Alter SS.
Patrum, dum sibi dæmon transfiguratus in Christum, dice-
ret: Ego sum Christus te personaliter visitans, quia dignus
es: confestim clausit oculos vtrâque manu, vociferans:
Nolo hic Christum videre, satis est, si ipsum in gloriâ vide-
ro; statimque disparuit. Alter sub aliis verbis, similem ser-

uauit in huiusmodi illusionē humilitatem : Vide inquit, ad quem missus es ; ego certè talis non sum, quod dignus sim, hic videre Christum. Ita Gerson.

P A R S I V.

De finibus in his Apparitionibus Sacramentalibus Christi, sub specie peregrinâ, propositis.

Fines agentium sunt. Omne enim agens, inquit Aristot. 2. physic. tex. 90. propter finem agit ; maximè verò Deus, atq; Angeli tam boni, quàm mali. Ergo quando nobis hic de finibus questio est, quidnam Agentibus, siue causis Efficientibus, in his Apparitionibus fuerit propositum, queritur. Quia verò Apparitiones ipsa, quandoque Deum (qui tamen per Angelos bonos, hic agit omnia,) habent autorem, quandoque demones : & horum contraria sunt studia, non iidem possunt Deo, & demonibus hic propositi esse fines. Vtrorumq; igitur inquirendi sunt, sed Dei inprimis, & postea demonum. Deus autem videtur has velle seruire vel institutioni, vel consolationi, vel redargutioni. In tertio hoc parum plerumq; fructus expectatur. In primo, vel fides Christiana inuatur, vel formantur boni mores. In secundo, nullam per se horum intenditur. Hec de finibus breuiter ; in sequentibus paulo fusiùs illa explicanda sunt. A Deo principium facimus ; & initio, quomodo fidei causam his Apparitionibus promoueat, aperimus.

Quo-